

Az első ötlet

Mindenki azt mondja, hogy furcsa vagyok, gondolta a sörényes hangyász. □ Olyan furcsán nézel ki □ állítják.

□ De furcsa vagy, sörényes hangyász.

„Ez attól függ, kivel hasonlítanak össze”, tünődött a hangyász. „Ha egy oroszlánhoz hasonlítanak, akkor természetesen nagyon furcsa vagyok. Egy oroszlán az egészen más. Egy oroszlán úgy néz ki, mint egy oroszlán, és egyből tudjuk, amint megpillantjuk, hogy az.

Minden más kizárva.

A legoroszlánosabb, ami csak létezik a világon. De miért kellene bárkit is egy oroszlánhoz hasonlítani? Egy sörényes hangyászt sörényes hangyászokkal kell összehasonlítani, és akkor már egyáltalán nem is vagyok fura. ”
Miután a sörényes hangyász befejezte a morfondírozást, elment a barátjához, a mogyorós peléhez, hogy elmesélje neki, mi foglalkoztatja.

□ Pele □ kezdte □ , mondd csak, furcsa vagyok én?

A mogyorós pele elgondolkodott, és miközben tanakodott, lassan körbejárta a barátját. Lehajolt hozzá, majd kiegyenesedett, aztán oldalra hajtotta a fejét és ilyeneket mondott közben, hogy „ühüm” meg „aha” meg „vagy úgy”. Végül így szólt:

□ Igen, egy kicsit. Főleg a hosszú orrod. Igen, főleg az. Az tényleg furcsa.

□ Á, dehát mégis mihez képest? □ kérdezte a hangyász.

□ Hát □ válaszolta a pele □ , például az enyémhez képest.

A sörényes hangyásznak ezzel egyet kellett értenie, a mogyorós pelének ugyanis tényleg nagyon pici orra volt. Szinte különösen pici. Legalábbis a hangyászéhoz képest.

